

SZABÓ DEZSŐ FÜZETEK

19-20.

Toborzó.

BUDAPEST

1936. JÚLIUS HAVA

LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

*Ki legelőször nyújtja ki kezét:
Azé legyen a hála, a dicsőség.
Ki elfogadni azt vonakodik:
Annak sírjára szálljon minden átok,
Melyet sírunkra majd virág helyett
Ültetni fognak maradékaink.
Kiket örökre megnyomorítunk.*

Felelős kiadó: Váradi Béla, Budapest.
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII, Gyulai Pál utca 9. sz.
25136 – Felelős: Horváth János

TOBORZÓ.

A magyar föld mozog. Nehéz televény és szikes rögök egyaránt mozdulnak föl. Az élet felé? Igen: a mélyből jövő erő, mely megmozdítja őket: a felriadt életösztön parancsa, hogy ők is a nap, a fakadó élet, a szabad termés áldásaiba igyekezzenek jutni. De az elmúlt századok végzetes lejtőin s az uralomra jutott ellenséges erők ravasz irávitásából gyakran éppen a halál útjaira gurulnak.

Mindenki hitetni vagy hinni akar valamit. Prófétákká lódnak a kövek s egy, az egész életet eligazító hitet keres mindenki. Lobogó arcok és lobogó lelkek gyermekkönyörgéssel fordulnak a harsányhangú Mozdítók felé: Ó, egész életünkkel könyörgünk Hozzád, kegyeskedj Te lenni a Megváltó, legyen a Te beszéded a Megváltás. És ha már nem tudsz megváltani bennünket, legalább annyira látszódj Megváltónak. hogy remegő gyermeklelkünk hitet tudjon játszani a nyitott szemű Gondok előtt. Kell ez a hitjáték, mert úgy fenyeget a halál. Kell a megváltás ígérete, hogy elbírhassuk a ránk támadt napok marcangolásait.

Micsoda zilált képi Milyen halálos zürzavarja az életkeresésnek! Milyen (könnyű itt a gúny és kézbeeső a korbács. De nehéz a szeretet s a megtartás hősi akarata.

Természetes, hogy a tizennyolc év óta felhemzsegő alakulatokat, szövetségeket ligákat, pártokat stb. maguk a magyarságot kitermelő érdekszövetségek szervezték, vagy szerveztettek: hogy a vajdó Európa új kísérletei, új gondolatai és jel-

szavai felé mozduló lelkeket is beállítsák a régi bolt jó jövedelmező üzemébe. A forradalmak el-sikkasztásának legrégebb és legbeváltabb módja ez: belemenni az új követelések kiáltásába, harsogni az új szükségek jelszavait, a fenyegető forradalom legkedvesebb mondataival és mozdulataival csalni táborba a híveket. Aztán túlhangoskodással és egyéb üres mókával addig játszani forradalmat, megújodást, megváltást és más effélét velük, amíg ráunnak a vakcélú játékra s a viharos felmozdulást az az élet felé a csüggedés, a csalódás, a hiábavalóság érzésének zsidbadsága váltja föl.

De kétségtelen: hogy igen sok összeállítás tényleg a nehézöklű napok ütései alatt önkényt keletkezett. És jószándékú magyar emberek összehívására jószándékú magyar emberek odaseregléséből állt elő. De ezer éven át idegen érdeknek oda-tört sorsunk legvégezetesebb következménye az, hogy a magyarság életöszöne vakká és süketté a Vazul sorsára jutott. Nem volt egy legmélyebb élettörvényeink parancsára kialakult ideológiánk, egy organikus céljaink szerint kitermelt történelmi programmunk. Így sokszor a magyarság legbuzgóbb szerelmesei, az élet leglázásabb keresői: a halál titkos parancsait végzik.

A következő sorokban nem vádoló. Diagnó-zist állapítok meg: betegségekre, félreficamodásokra mutatok rá. Nem ítélek. Az élet és a jövő egvetlen útjára hívok minden magyar jószándékot.

1.

A magyar embernek mindig hajlama volt hazafiságát azon a módon élni meg, melyet az örök Bánk Bán így jellemez: *adni, vagy játszani a Haza elbúsultjait*. Vagyis: komor poharazások-

ban, eburafakós gesztusokban, keserű szókiömlésekben és Petros zordulásokban élni meg mindazt a szeretetet, odaadást és kötelességet, mellyel adósnak érzi magát a magyar közösség irányában. Maga a történelem a legfőbb bűnös e végzetes jellemvonás megalakulásában. A történelmi tragédiák hosszú sorozata mindegyike olyan helyzetbe szorította a magyart, hogy minden akarat hiábavalónak, minden cél lehetetlenségnek látszott és így a magyar bánat e passzív megjátszása volt az egyetlen lelki menedék a nehéz napokban. Ez aztán az idők folyamán a hazafiság majdnem egyetlen kifejezésévé gépiesült a magyar lélekben. Más egészséges fajoknál az egyénnek a közösséghez kötő lelki kapcsolatai a szolidaritás erejében, a szervezkedés, hatalom és vagyonszerzés ösztönös keresésében, az életharc eszközeinek mohó megszerzésében nyilvánulnak meg. Úgy, hogy az egyénnek hazafisága. fajszeretete minden tényében pozitív nyereséget: életvédelmet és élethódítást jelent az egész közösségnek. Mi meddő gesztusok céltalan szóömlések és hiú mimikák meddő játékában mintegy kvaterkázunk a házasságunkat és fajszeretetünket és tettek helyett a legfelsőbb zsebünkben szorítjuk dacról az öklünket. Nem lehet olcsóbb és könnyebb lelki áldozást kitalálni a közösséggel szemben. Ezt a hazafiságot és magyarkodást bárki házilag előállíthatja bármikor. Megkímél a kezdeményezés nehéz bátorságától, a felelősség hősi elvállalásától, a szolidaritás és áldozatkészség nehéz próbáitól és igen hatásosan lefényképezhető, még villany- vagy petróleumvilágításnál is. Van Ady Endrének egy szerencsétlen verse, melyet vitriollal szeretnék kiirtani még a nyomdászok emlékezetéből is. Az a vers, melyben *két magyar esett, szomorú fejekkel összehajol.* Ez a vers hatalmas mértékben nép-

szerüsíette tovább ezt a búval pityizáló hazafiságot, mely valóságos borszakértői kóstelásokban szürcsölgeti történelmi tragikumunkat és olyan vad élvezettel búsul, hogy talán boldogtalan volna, ha nem volnánk ilyen boldogtalanok. Nincs meddőbb és hülyébb foglalkozás, mint az ilyen „összehajtások”.

A magyar végzet megváltoztatására induló, kétségtelenül jószándékú összeállások legtöbbszörben megtaláljuk az itt következő három lelki tévelygés valamelyikét, néha, fájdalmasan, mind a hármat. Az első éppen ez a meddő romantikus, elbúsulósos összehajlásos hazafisági játék. Újból és újból való végtelen elnyögése bajainknak, sérelmeinknek. Dacos felrázása a komor öklöknek a bús nadrágzsebben, hogy: „*majd lesz ez másképp is*”. Keserű felsorolása annak, hogy melyik író nem magyar és mennyit ehetik és melyik író magyar és mennyit nem ehetik. Dühödt elszámlálása annak, hogy honnan milyen arányban repített ki bennünket az idegen hódítás. Pontos és részletes leleplezése annak, hogy melyik közéleti szereplőnek melyik retyerutyája milyen idegen fajból való. Búval bélelt elzokogása annak hogy mit nem lehet tennünk, mit nem tudunk elérni, mire vagyunk képtelenek s mily okokért nem piknik magyarnak lenni stb. stb. Aztán: borzasztóan magyarosan magyar szimbólumot agyalunk ki komor magyar összeállításunk domború jelzésére: balra görbülő kardot, jobbra konyuló kalászt, hét fiókától terhes turult. Emese köldökzsinórját, Attila sérvéskötőjét stb. Ezeket a szimbólumokat olyan zord elszántsággal hordjuk a gomblyukunkban, hogy az már nem is gomb-, hanem valóságos turáni lyuk. Aztán külön köszönési módokat edisonozunk világra tagtestvéreink számára melyek bő marjulási alkalmakat nyújtanak valamelyik

végtagunk számára és szövegükben a magyar őssejt nem egy alapvonását őrzik meg. Például: Hadúr segítsen! Vagy: Thonuzoba áldjon meg! Vagy: Balambér békítsen stb. stb.

A legnagyobb, az egyetlen baj, melyet ezek a játékok jelentenek, az: hogy aki ilyen mókákkal tölti napjai szabad részét, azt hiszi: *hogy ezek meg játzsása által tényleg: tettleg hazafi és megtett mindent a magyar közösségért, amit tehetett.* És éppen ezért a kikerülhetetlen lelki elficamodásért tartom én ezeket a hazafisági kvaterkázásokat veszélyeseknek és elpusztítandóknak. bármily jóhiszeműek legyenek is. A magyar élet kapuin oly sürgető problémák döngöttek és olyan számban: hogy magyarságunk egy pillanatig, sem érhet rá a magyarkodásra. *A mi magyarságunk már józan látás, célját tudó akarat, éber gyakorlatiasság és minden összeállásunk minden ténye valami pozitív értéket jelent a magyar közösségnek.* Nyelvünk védelmét vagy terjesztését, a magyar gyermek felkarolását, a munkanélküli magyar munkához juttatását, egy-egy üzlet vagy sajtótermék elhódítását a magyarság számára stb. stb. stb. A legkisebb eredmény, mely kultúrában, üzletben, vagyonban, hatalomban bármily csekély pozitívumot jelent a magyarságnak, többet ér, mint a leghatásosabb honfibúsulású „összehajtás”.

A második betegség, mely szintén elég általános tünet ezekben a jóhiszemű és jószándékú összeállásokban: a délibábos ösieskedés. A kor divatja itt már egy rég meglevő lelki hajlandóságot talált s így e betegség annál dúsabban virulhat. A felszínes és tartalmatlan Attila apánkodás, Hadúrkodás. a magyarok istenének emlegetése és más efféle elég régi módja a torzonborz magyarkodásnak. És most hogy a németek visszabújtak ősi

mitológiájukba, ami van nekik: mi nemes utánzással ugrunk fejest egy „ősi *mitológiába*”, ami nincs nekünk. Mert minden első gimnazista tudja, hogy ősi vallásunkról, annak lelki és fizikai megnyilvánulásairól, egész levegőjéről semmit, de semmit nem tudunk. És így, mikor ősvallászkodunk vagy ősmitológiázunk, olyan tragikomikus figurák vagyunk, mint a mai rokkant aki vakarni akarja azt a lábszárát, melyet húsz évvel ezelőtt valamelyik lövészárokban hagyott. Nincs szálamasabb, szegényebb és hülyébb valami, mint egy huszadik században kiagyalt *ősvallás*. De ez megint kiadós játék. Mert felelőtlen, mert céltalan s megjátszásával nagy dömpinges táltos-magyarok mesélhetjük magunknak magunkat. Ennek a betegségnek egyik válfaja a *dicső és boldog magyar múlt* hánytorgatása, a Bocskay, Bethlen, Rákóczi nevek lelkes fel-felgargarizálása, az ősi *alkotmány* teleszájú dicsérete.

Mi azt hisszük, hogy a mai zsúfolt teendőjű életharcban nem lehetünk elég modernek és gyakorlatiasok és nem érünk rá a múlt vedlett délibábjait vadászatni. Mi bűnnek, sok esetben súlyos gazténynek mondjuk, ha figyelmet és élő energiát vonunk el a ma rettentő problémáitól egy meddő multosdihoz. Különben is: minket a múltban is a tényleges magyarság: a magyar munka magyar kenyér, magyar termés milliós tömegei érdekelnek s hogy ezekre milyen dicsőséget és boldogságot jelentett ez a múlt: megmondja az európai magyarság, három roppant szimbóluma: Vazul, Koppány, Dózsa György. Ennek a magyarságnak kínzó kamara volt az elmúlt ezer év s benne a magyar izom és magyar szellem minden munkása rabló idegen érdekek láncolt fegyence lett. És ez a múlt teremtette meg azt a dicsőséges

ősi alkotmányt, mely szerző és védő gépezete volt mindazoknak, akik a magyarságot kitermelték önmaguknak. Mi éppen ezt a multat és ezt az *ősi alkotmányt* akarjuk visszahozhatatlanul múlttá tenni s egy egészen új világot, új alkotmányt, új jogrendet építeni helyébe.

Természetes azonban, hogy mi sem akarunk a tegnappal vagy a mával kezdődni. De mi nem délibábos képzelgésekben, nem tudós következtetésekben és nem is az emberölés kiötlő bravúrjaiban keressük multunk értékeit. Hanem életünk legfőbb, legerősebb megtartó gyökereit nyomozzuk vissza a múltba: a makacs életakaratot, a józan látást, az egészséges önzést, a védő ravaszságot, az alkotó képzelget, a magyar lélek évszázadokon vagy évezredekken felgyült kincseit. Így nekünk is van ősiségünk, de valóságos, mint a föld és a kenyér és minden értékével átfejleszhető a jövőbe. Ez az egyetlen örök ősiség: a magyar paraszt. A magyar paraszt ősi arcunk megőrzője, erőink, lelki értékeink, ősi kulturális kincseink, nyelvünk roppant tárháza. A mi paraszt-politikánk nem romantikus érzés- és képzelet-roham és nem is egy elvont igazság követelése. Mi az idegenné romlott arisztokrácia és középosztály mellett: a magyar parasztban — számáért és lelki tartalmáért egyaránt — látjuk az ősi magyar lélek letéteményesét, az igazi és egyetlen magyarságot. minden megújulásunk, történelmi alkotásunk, sajátos kulturális fejlődésünk egyetlen biztos alapját. Ez nem romantikus elképzelés a „romlatlan kunyhóról” a „bűnös palotával” szemben. Mi a magyar falut és a magyar parasztot minden valóságában látjuk és tudjuk, hogy itt is megtaláljuk mindazokat az emberi esendőségeket, melyek máshol megvannak. De a magyar lélek évezredes értékeinek megőrzésével, egészséges és mindig

éber önzésével és legnagyobb számával mégis csak a paraszt lehet alapja minden magyar élettervnek. A paraszt az egyetlen valóságos ősiség, a magyar politikus, a magyar művész és a magyar tudás számára egyaránt. Bármily különbség legyen is egyébként köztünk: a magyar paraszt a megingathatatlan egység mindazok előtt, akik egy új magyar jövőért dolgoznak. Minek keresük az Ukko, a Numi Tárem vagy link Hadurak szőrös hónai alatt azt, amit a magyar falvak csodálatos gazdagságban tárnak elénk?

A harmadik igen nagy, talán legnagyobb betegség, mely kikezdi ezeket a magyar szándékú alakulatokat: az idegen utánzat tébolya. Egészen sajátos: hogy igen sok jó magyar ember csak akkor érzi nagyon magyarnak magát, ha valamely idegen mozgalom mozdulásait vitustáncolja. Így fekeie-ingezünk zöld-ingezünk s lóbáljuk első csánkjainkat fascista vagy hitleri módra. Így vetjük át a horogkeresztet, mely a magyar öntudatban sohasem szerepelt s nekünk annyit sem jelent, mint egy döglött egér farka. Igaz, hogy később hogy legyen valami magyar búsulás is benne, megpatkoltunk nyíllal. Ezzel a fából készült vaskarikával aztán igazi hetumogeresen eljátszhatunk: hiszen a nyíllal azok ellen védekezünk annak idején, akik ránk erőszakolták a keresztet. Viszont a keresztet azok hozták ránk, akik a nyíllal védekezők lelkét örökre véres sárba akarták taposni. Hát lehet ennél a kutyafejű macskánál pompásabb magyar szimbólumot találni? Így legalább — ha egyéb marakodás nem történik Hunnia bús téréin — a szimbólumunk első fele marakodik a hátsó felével. És bármelyik vesz: magyar veszteséget jelent.

Tegyük föl, hogy egy orvost egy túltáplált, vérbő, vérnyomásos, érelmeszesedő, a gutaütés

szomszédságába került beteg gyógyítására hívnak. És akkor ez az orvos erre a feladatra úgy gyűjt lelkiismeretes előtanulmányokat, hogy heteken át buzgón megfigyel egy kiéhezett szervezetű, vérszegény, étvágytalan, gyomorbeteg beteget. Lejegyzi a beteg szervezet jelenségeit, megállapítja teljes diagnózisát, felsorolja az összes sikerrel alkalmazható gyógyszert, gyógymódot, táplálékokat, italokat, életrendet. És akkor a meghívásnak engedve, elmegy a túltáplált, vérnyomásos beteghez s a másik a vérszegény szervezeten észlelt jelenségektől követelt gyógymódokat, gyógyszereket, ételeket, italokat, étrendet alkalmazza vele szemben. Egész bizonyos: hogyha a szegény beteg maga az őseréjű Bendeguzosan Töhötömös Bontond apánk is: egyhamar olyan turáni hulla lesz. mint egy keresztény szertartással eltemetett pinty s még a Wacht am Rhein sem fogja többé eleven hunnussá mozdítani. Pedig ez már csak eléggé mozgatja Honunk *intranszigiens*, *fanatikus* és *izzó* (íz-ig-vérig) magyarjait.

Igen: élet helyett a legjobb szándék is halált csinál, ha egyik szervezet életét akarja rákényszeríteni a másikra. Mi lenne, ha a magvar anyák a fiókáit repülni tanító madártól tanulnák gyermekeik életbe indítását s egyszerűen nyakonfogva őket, kidobnák a levegőbe a hatodik emelet ablakaiból. És ami áll az egyes szervezetre százszorta jobban éli a történelmi közösségek végtelenül bonyolult életére. Ezek a közösségek nem gondolat útján tetszőlegesen előállított ábrák, hanem millió titkú szerves képződések, melyeket évezredek folyamán a közös vérnek, éghajlatnak, földrajzi viszonyoknak életmódnak, közös nyelvnek, kultúrának stb. végére ánálizálhatatlan végtelen sok tényezőkké formált olyanokká amilyenek. Ezeknek a közösségeknek megvannak a maguk sajátos

időtlenül mély élettörvényeik s egészséges élet és fejlődés csak e törvények parancsa szerint lehet számukra. Hiába ragasztanánk az arabs paripa orrára elefántormányt s mégha rágyakorolnók is, hogy hitleri módon nyújtogassa üdvözlésre ezt a vendég-kitoldást: az a ló minden előző őse életével, az elmúlt évezredek minden meghatározásával arabs paripa maradna s csak a saját örökölt szervezete által megszabott élet volna élet számára.

Mi lenne: ha máról holnapra behoznók Magyarországra a fascizmust, mely Olaszországban olyan nagyszerű eredményeket mutatott föl? Ez a rendszer, nem számítva a lelki okokat, az állami mindenhatóság tényével örökre szolgává és jövőtlené nyomná a magyarságot. Hiszen nálunk ma az Államot alkotó összes tényezők idegenek s korlátlan hatalomra jutva, megsemmisítenék az új magyar honfoglalás minden lehetőségét. Vagy mi lenne, ha pld. a hitlerizmus egyetlen tényét vak utánzással követnők: azt, ahogyan elintézte a zsidó problémát? Budapest kisebbségi város lenne s a nemzeti vagyon óriás aránya kisebbségi vagyon. Egész bizonyos, hogy nekünk, a mi viszonyaink meghatározása mellett: egészen másként, sokkal mélyebbre vágó elszántsággal kell megoldanunk ezt a kérdést. Végzetesen szomorú az, hogy a zsidók elleni szenvedély sokakban, néha igen becsületes szándékú emberekben, annyira elvakít minden látást és aggodalmat a magyar sors irányában: hogy a németektől ügyesen megszervezett német életakaratú, német hódítású úgynevezett nemzeti szocialista szervezetekben segítenek *a legközvetlenebb magyar halálnak: a pángermán imperializmusnak*. Néha olyan dühödtt buzgósággal csinálják ezt a végzetes munkát, mintha csak azért gyűlölnék a zsidót, mert félnek, hogy az ők

étvágya miatt nem marad elég lenyelni való magyar a németiség számára. Nem lehet eléggé ismétetni: *új, egészséges Magyarországot, magyar megújítást csakis a magyarság organikus élettörvényei szerint megnyilatkozó, az összes magyarországi fizikai és lelki adottságokat számbavevő magyar életakarát, magyar agyvelő hozhat létre.*

2.

Egy hatalmas csomó *programm* van előttem, melyet a különböző magyar indulású összeállások küldtek meg, nekem. Átnéztem őket és nagy szomorúság maradt bennem az olvasásuk után. Mennyi jó szándék: és mennyi végzetes tévedés. Mennyi részlet-meglátás: és milyen egyetemes vakság. Mennyi eredetiségre, magyarságra törekvés: és mennyi idegen visszhang. Mennyi kirobbanó szeretet: és mégis milyen elhagyatottságot jelentenek a magyar fajnak. Milyen zagyva keveréke a múlt jelszavainak és az új napok kiáltásainak.

Itt nem törődöm azokkal a programmokkal, melyek szerzői a legközelebbi választásra sandílvá ígérnek mindenkinek mindent az áhított voks reményében, ígérnek antiszemitizmust és liberalizmust, fascizmust és alkotmányos parlamentarizmust, agrárszocializmust és commercial-industrial radikalizmust és mindent, ami drága és jó. Megsúghatom nekik: tévednek. Mindenképen tévednek. Először is: az ilyen programm-bőségekkel már alaposan tisztában van Pannónia minden palija. Másodszor: a magyarság nagy forradalma nem a parlamentből fog kiindulni. *Egész bizonyosan: nem onnan.*

Nem említem azokat a „reform”-kiömléseket sem, melyeknek tág levében ott úsznak mindazok a fényes általánosságok, melyeknek fényében köz-

életi szépfiú lehet valaki. Akár úgy: mint a kormány ellenzéki frakciója. Akár úgy: mint az ellenzék kormánypárti frakciója. De: mindenképen gusztusosan, kívánatosan szervírozva s a pontos ár megjelölése nélkül. Alkudni lehet. Ezek különben is: „nemzedékek”. Tehát arra akarnak magyar egységet építeni, hogy Pityi Pál mikor kapaszkodott össze Pityi Pálnéval. És így minden nap minden percét egy-egy új „magyar egység” alapjává léptetik elő.

A következő megjegyzéseket tehát azok a programok váltották ki belőlem, melyekben látom az őszinte buzgólkodást, a becsületes akaratot, hogy a magyarság megújulására megindítsák a körjük gyűlt erőket. De a politikai nevelés hiánya, a történelmi és szociális tudás fogyatékosága, az egyetemes összefüggések nemlátása és egyéb okok a tévedések, ellenmondások, gondolat-zavarok egész tömegére vezetnek.

1. Programot nem lehet elvont, logikai gondolkodásból teremteni. Leülni az íróasztal elé és ott kigondolni: mi lehet jó. szép és hasznos egy közösség számára és azt parancsolatokban vagy munkatervekben programúiként közölni: lehet szép időtöltés, de nem jelenthet történelmi eligazítást egy közösség számára. Hiszen akkor legkönnyebb volna rövid összegezésben egy cédulára rányomtatni: — Legyen minden magyar becsületes, gazdag, okos és termékeny, — és ezzel el is intéznők az egész magyarságot az utolsó század összeromlásáig. Programot csakis a közösség lelki adottságainak, szükségeinek, egész életének és szerves történelmi céljainak mély ismeretéből alkothatunk.

2. Nem lehet programot pusztán negatívumra, pld. a zsidó, vagy a német probléma elintézésére alapítani. Hiszen, ha valami gyors

csoda folytán: sikerülne ezt a két problémát szerencsésen megoldani: még mindig fennmaradnának azok az okok, melyek a zsidóság és németiség elhatalmasodását lehetővé tették s így hasonló veszélyek mindig esedékesek lehetnek. Program csak egy olyan minden ízében egységes gondolatrendszer lehet, mely a magyar élet minden terén megoldja az új történelmi élet teendőit.

3. Csak az a program jelenthet jövőt a magyarságnak: mely egyszerre szembeszáll a magyarság minden problémájával, megoldást keres a magyar élet minden kérdésére. Sokszor megírtam, milyen bűnös örültséget jelentett az állandó „*kikapcsolások*” rendszere. Jellemző erre az egyes programok magatartása a zsidó és a német problémával szemben. Némelyik program csak a zsidó halál ellen kapálózik, a másiknak csak a német halál ellen vannak dühei és tervei. Mintha csak az egyik halállal halni meg egészen természetes, sőt kívánatos rendes magyarságos dolog volna. Világos, hogy e helyett az egyoldalú és félszegűsítő dühök és intézkedések helyett egy egyetemes pozitív programmal meg kell oldani minden faji, felekezeti, osztály és más kérdést s az új honfoglalás megvalósításával olyan hatalmi helyzetbe hozni saját hazájában a magyarságot hogy az ilyen veszélyek többé ne fenyegeessenek.

4. Nem szabad a felszabadító nagy politikai harc elindítóiba: a programokba a vallási élet kifejezéseit vegyíteni. Tudjuk, hogy a hódító németiségnek milyen nagyszerű harci maszkja a „*keresztény politika*”, mely a világon semmi egyebet nem jelent, mint azt, hogy ezzel a szép címkével elvonjuk a magyarság figyelmét a maga sajátos érdekeitől. A politika: harc a földért, a kenyérért, a jólétért, az irányításért, a kiválasztás meghatározásáért, a nyelvért, a kultúráért: az élet

vaskos vakságaiért Nem szabad hogy azt az elszánt erőt, meidet e haic megkíván, kiherelm engedjük kegyes mondasok simji bicskáival Tei meszetes, hogy a magjai jovo programja megoldja a felekezeti keidest is és lehetővé teszi az egyénnek hogy belső életét hitének törvényei szerint élje meg De abba a harcba melyet könyörtelen, megemésztő étvágyakkal vívunk a magyar bolcso biztosításáért nem szabad odagancsolni a kuzdo lábai elé egy csak óhajtásban es reményben elo világ kegyes szabályait Csak orult vas} gazember kívánhatja, hogy a földjét, tűzhelyet holnapját vedo magyar az ellenség golyóira srappelljeire bombáira kuglerekkel és szilvas gombócokkal feleljen Az pedig nekünk igazan tökéletesen mindegy hogy a minket elnyelni akaró étvágy a vén karmos Jehova, a Wotan tata vagy a keresztények szerető Istenének tiszteletére akarja nyélbe ütni ezt a gasztronómiai ténykedést, az az élet és szeretet legelemibb parancsának engedelmeskedve egyformán határozott ököllel saj-tunk le minden megemésztő akaratra Ne bántsd a magvart!

5. Sajátosan ütközik ki e programokban az a rendkívüli hatás melyet a *diktatúra* szó tesz napjaink emberere Sokan a pusztá említésére ludbörbe szederjesednek s védekező szerelemmel ölelik magukhoz dicsőséges alkotmány unkát parlamentarizmusunkat népképviseletunket főrendiházastól kigazda pártostól, keresztény pártostól Népe-stől mindenestől Sokan pedig a történelmi megváltás egyetlen örök formájának dogmázz ik a diktatúrát

Mennyi naivság mennyi tájékozatlanság' Kiráhság köztársaság, parlamentarizmus dikta-túra önmagukban se nem jó se nem rossz intézmények A közösség a történelmi perc a kor

viszonyai és szükségei szerint mindenik lehet áldás, vagy átok. *A diktatúra mindig csak átmeneti és csak akkor esedékes: mikor egy új történelmi életrendszert, egy új jogrendet kell beidegezni egy közösségbe.* Átok a diktatúra akkor, ha a közösséget kitermelő érdekszövetségek, vagy egy zsarnoki egyén eszköze arra, hogy a nemzeti munka tömegeit megakadályozza jogaik elérésében. Áldás a diktatúra: ha a közösség életakarátának, minden szükségérzetének, szerves történelmi céljainak kifejezője és megvalósítója. *A diktatúra csak akkor felel meg történelmi feladatának: ha intézményeivel a közösségben meg tudja teremteni azt a lelki mechanizmust, mely az a történelmi rendszert akkor is tovább tudja fenntartani, ösztönösen és céltudatosan: mikor a diktatúra már megszűnt.*

6. De talán a legnagyobb gondolatzavar, a legtöbb túlzás vagy félreficamodás *a faji vagy nemzeti* politika megválasztása körül van. A megindulások erre a kérdésre nézve három csoportba oszthatók:

a) Az első csoport tagjai *tiszta* magyar fajról, hamisítatlan *turáni* vérről beszélnek s irányítást és hatalmat a jövő Magyarországon csak az ilyen *tiszta* magyaroknak akarnak engedni. Oklevelekkel betörnek a régmúlt századok, mikroszkóppal a véresejtek titkaiba és jaj annak, aki ezeket az istenítéleti próbákat ki nem állja. Hogy a tréfa domborúbb legyen: ezekben a túlzó csoportokban rendesen magyar név alá rejtőzött idegenek a vezetők.

b) A második csoport mozgói szintén a magyarság elnyomásáról, a magyarság kiszorításáról keseregnek s programjuk a magyarság új igazságos térfoglalása. De magyarnak tartanak mindenkit, akinek legalább harminc másodperce ma

gyar neve van. És minden olyan idegen nevűt is: aki „*magyarul érez.*” Ez aztán a világ legkényelmesebb ismertető jele: mert legtöbb esetben teljesen ellenőrizhetetlen. Hogy a fészkes fittynemzetben ne *érezne magyarul* valaki, ha ezért az érzésért állás, cím, rang, vagyon, hatalom, egyszerűen érvényesülés jár ki neki. Ezek a jó magyarok nem gondolják meg: hogy a vackorfá, bármily császárkörtéül érez: azért évezredek-től kapott belső törvényei szerint mégis csak vackort fog teremni. Magyar életakaratot, szerves magyar célokat, magyar életformákat, magyar látást és magyar kultúrát általában mégis csak magyar szervezet, magyar agyvelő teremhet. Ez a csoport különben — új jelszavak alatt — folytatása annak a vak tékozlású ál-liberáлизmusnak, mely csak a magyar magyarság iránt nem tudott liberálUs lenni.

c) A harmadik csoport hozzátartozói hangosan és határozottan követelik a „*régi nemzeti politika*” folytatását és elég meggondolatlanul: Szent Istvánt idézik tételük támogatására. Szétdöbbsentik a világ négy tája felé. hogy micsoda irtóztatós veszély volna ránk, ha: „*elvakult fajj politikából különbséget teszünk magyar és magyar közt.*” Ezek ennek a veszélynek a felidézésével elsősorban engem vádolnak.

Ennek az egész problémának egyetlenül helyes, emberi, igazságos és életet jelentő megoldására úgy mutathatók rá. ha felelek erre a vádra.

Először is: én egyáltalán nem teszek különbséget magyar és magyar közt. Legfennebb ilyen különbségeket: értékes vagy értéktelen, tehetséges vagy tehetségtelen dolgos vagy dologtalan, becsületes vagy csirkefogó stb. De ezek kikerülhetetlen általános emberi értékelések.

Viszont: semmi politikai célért nem tudom elkövetni azt a buta természetrajzi csalást, hogy magyarnak mondjam a németet!, a szlávot, a zsidót.

Ez nem jelent semmilyen faj számára kitagadást a magyar állampolgárság egyenjogúságából. De viszont olyan tényt jelent, amelyet elálcázni, letagadni, nem látni a legbűnösebb örütség. Ezt a tényt a magyar politikának minden percben szem előtt kell tartania, minden percben számolnia kell vele.

Igen: *én nemzeti politikát akarok. De mindenekelőtt nemzetet akarok teremteni az ilyen politikához. A nemzetnek nevezett egység megalakulását éppen az akadályozta meg: hogy a magyarság „nemzeti politikáját” keresztelte, meddővé tette a németség, szlávtság, zsidóság vak önzésű „faji politikája.”*

Itt a történelmi teendőknek tehát fel nem cserélhető, kikerülhetetlen, a dolgok természetéből végzetesen megszabott egymásutánja van: Először az új magyar honfoglalás megvalósításával meg kell semmisíteni ezeket az anarchikus faji politikákat és el kell tüntetni azokat a beteg és igazságtalan állapotokat, melyeket ezek a faji politikák a magyarság kárára megteremtettek. Azután: az új jogrenddel megteremteni a magyar Munka egységes nemzetét: a magyar nyelv, a magyar kultúra, a magyar történelmi célok egységében, melyben minden polgár egyenlő jogú minden más polgárral.

A teendők első szaka tehát egy jogrendi visszaállítás, igazságtétel, egy természet és emberi igazságellenes állapot megszüntetése az összefogott magyar erők hatalmi ténye által. Hatalmi birtokbavétele a nemzet megalkotására felmozdult magyarság részére mindazoknak a tényezőknek,

melyek történelmi célkitűzést, sorsintézést s a föld, a nemzeti vagyon, a nemzeti munka gyümölcseinek igazságos elosztását jelentik és amelyeket a faji politikák ártóan és igazságtalanul elhódítottak a magyarság nemzeti politikájától. Ez a hatalombavétel nemcsak történelmi igazságtétel lesz a kitúrt magyar faj számára, de a legszélesebb szociális fejlődés is: mert a magyar munka milliós tömegeit teszi a magyar élet döntő tényezőivé. Azért e nagy szociális igazságtétel érdekében a magyarság nagy forradalmának első szakában túl kell tennünk magunkat bizonyos látszatos, de lényegükben jogtalan „magánjogokon.” Így a föld és a nemzeti vagyon méltányosabb, gazdagabb történelmi termést és teljesebb szociális igazságot jelentő új elosztásánál, az ipar, a kereskedelem, a sajtó birtokbavételénél, az Egyház, közoktatás, bürokrácia, hadsereg, városi hatóságok stb. irányító helyeinek szükségszerű felváltásánál Budapest környékének, a Dunántúlnak és a határmenti részeknek magyar telepítéseinél stb. Azt sem kerülhetjük el, hogy a zsidóság ama részének, mely ezernyolcszáznegyvenyolc után került országunkba: felmondjuk a vendégjogot. Ebben a minden munka irányában igazságot tevő fényünkben nem lesz szenvedély és nem lesz antiszemitizmus. Itt összemarkolt vagyonuk egy bizonyos hányadát szívesen rendelkezésükre bocsátjuk, hogy kimehessenek Palesztinába, a nagy reprezentáns szemita faj: az arab-ság védelmébe. Az új magyarság nagy emberi forradalmának ez első, hatalmi korszaka foaja visszaállítani azt az egyensúlyt, teremti meg azokat az egészséges erőviszonyokat, melyek lehetővé teszik az egység és egyenjogúság nemzeti politikáját az Állam bármily származású polgára, a nemzeti munka bármily vérű tagja számára.

Természetes: hogy mint az élet minden mozdulata a milliárd egybehatásokból összeszövődő világon: a magyar fajnak ez a nagy történelmi perújítása is bizonyos veszélyekkel jár. Megtörténhetik, hogy tényleg, lelkileg teljesen asszimilálódott, vagy legalább is tudatosan igen jó, magyar szándékú idegen származású egyént ér visszalökés vagy bántás. Az élet és történelem nagy eligazító, új kort teremtő igazságai mindig apró igazságtalanságokkal járnak. De az ilyen eseteket nem szabad az egyéni érzelgősség hangulataival elbírálni. Két dolgot kell jól meggondolni. Ha az idegen származású lelkileg tényleg ászmilálódott, vagy tudatában tényleg magyar akarató: feltétlenül belátja az új magyar honfoglalás elkerülhetetlen, szükségszerű igazságtételeit és akkor sem fog elidegenedni a magyarság nagy történelmi forradalmától, ha egyelőre csak a háttérben jut neki hely. Mi ezer év óta szenvedünk dühödt idegen fajú politikák könyörtelen hódításaitól, odavesztettük nekik földünket, sorsunk irányítását, jövőnk minden biztosítékát. Lehet-e zokszó azért, hogy minden emberi és szociális igazság megteljesítéséért egy pár átmeneti évben minden irányítást a kezünkbe ragadunk?*

A második meggondolás: attól a perctől kezdve, hogy az idegen fajok külön kisebbségnek nyilvánítják magukat a kisebbségi jogok gyakorlásával: örült öngyilkosság tovább folttatni a régi vak liberális musú asszimilációs politikát. Hiszen akkor minden idegen fajúnak ketlős lehetősége van a boldogulásra a magyarral szemben. A kisebbségi állásokat ő kaphatja meg fajisága ré-

* Sokszor kérdik: kit tartok magyarnak? Többször feleltem rá. Legrészletesebben, legvilágosabban Karácsonyi Levél c. tanulmányomban (1. 4-5. sz. kettős Füzetben).

vén. És ha ott nem tud elhelyezkedni: mint *jó magyar*: a magyar *élet* kenyéradó vagy irányító helyeit foglalhatja el. Viszont: a magyarnak ket-tős hátránya lesz az idegennel szemben. A kisebbségi élet állásait nem kaphatja meg, mert magyar. A magyar élet állásait nem kaphatja meg a pályázó „*jó magyar*” idegennel szemben, mert jutalmazni kell annak a jómagyarságát. Hát nem történelmi öngyilkosság ez?

7. Igen végzetes tévedésnek tartom több ösz-szeállásnak azt a tényét, hogy az irredenta problémáit belekeveri a belpolitika ügyeibe. Hiszen lehet, hogy a nagy magyar tragédia felemlegetésével, a régi Magyarország gyermek lelkünkbe gyökerített képével, elvitázhatatlan történelmi jogaink hangoztatásával még mindig lehet tömegeket vonzani a pártzászló köré. De ez igazán nem morális ok. de ez igazán immorális ok. Örök jogainkat a vérünkkel, szenvedésünkkel, kultúránkkal magyarrá épített Európa-részben nem szabad lejártni a belpolitika küzdelmeiben. Különbön is: melyik az egyetlen lehetséges sorrend: Előbb visszaszerezni az elvett részeket és aztán megerősödnünk? Vagy: előbb megerősödnünk és aztán visszavenni azt, ami minden emberi jogon a mienk? Igen: először a Csonka-Magyarország megszállottságát kell megszüntetnünk, először itt kell visszaerősödnünk történelmet formáló hatalommá. Először itt kell megvalósítanunk egy új történelmi életrendszert, a munka egy olyan új jogrendjét, a magyar kultúrának egy olyan új alkotó műhelyét: hogy a régi Magyarország bármely fia érezze: a magyar történelmi műhely közösségében élheti meg legtermékenyebben, legemberibben egyéni életét, itt talál munkája, tudása, tehetsége a legmértányosabban megfizető életre. Az új magyar jogrend szociális igazságá-

val, építő kultúrájával, a munka teljesre épített védelmével és uralmával többet fog jelenteni örök jogainknak, mint bármilyen halálos német „segítség.”

Az új magyar honfoglalásnak éppen az lesz első feladata, hogy külpolitikai istenbékéjét létesítsen belső átalakulásunk megvalósíthatására. Egyrészt: megértetve a nyugati nagyhatalmakkal: hogy a német megkötöttség alul felszabadult, ismét történelmi alkotóvá hatalmasodott, új szociális berendezkedésű magyarság a legbiztosabb béke-bázis és az egyensúlynak legalkalmasabb eleme a germánságtól és szlávságtól átáramlott Kelet-Európában. Másrészt: nem mondva le semmiről, amiről nem lehet lemondani, egy bizonyos számú évre valamilyen modus vivendit valósítani meg a szomszéd államokkal, mely az ott élő magyarságnak a lehető legtöbb fejlődést biztosít és megindítja az élet elakadt áramait köztünk és ezek közt az országok között.

3.

Kérek minden jószándékú magyar akaratot, minden becsületes magyar elmét: ne tekintse ezeket a kritikákat a fölényesség vagy uralkodni vágyás hántásainak. Egy tapasztaltabb és meszebb látó testvér végtelen szeretete és megváltó akarata szól bennük mindazokhoz, akiket testvéreinek érez az örök magyarságban. Közeleg a magyarság egyetemes megmozdulásának napja. Az elszánás, az új élet felé indulás ez áhítatos perceiben mint tengerbe a bűvár: merülünk le önmagunk legmélyebb mélységeibe és nyissuk teljes nyílásukra lelkiismeretünk szeméit. Mindnyájunkban van hiba, tévedés, hibáztam és tévedtem én is. Az elvont gondolat erejével túlságosan abszolút voltam túlságosan szigorúan szabtam

meg azok mértékét, akikkel megindultam volna az új történelmi harc nagy feladataira. Ezért löktem vissza sok közeledést, ezért volt elmagánosító hajthatatlanságom olyan dolgokban is, ahol az elnézés és szerető ráhatás eredményesebbek lettek volna. Évek, szenvedések s az irtózatos magyar valóságok állandó megfigyelése ráeszméltettek, hogy egy új életrendszert nem lehet elképzelt tökéletességű emberekre építeni. Hanem úgy kell vennem tragikus fajtám katonáit amilyenek: erőik, gyengeségeik, erényeik, hibáik, tehetségeik és esendőségeik bonyolult valóságában, hiszen számukra akarunk új hazát építeni. Fiatal faj a magyar: a termés és alkotás végtelen erői zsúfolódnak benne: csak az összefogás nagy erejére kell rátalálnia. Nézzünk be énünk örvénylő mélységeibe s a közös születés, közös életharc és közös halál nagy egységében találjunk rá egymás szívére. Engedjünk annyit, amennyit lehet, hiúságunk, becsvágyunk, túlonérzetünk követeléseiből és töltsük meg szemeinket a végtelen magyar szenvedéssel. Mert akkor egy látás lesz minden magyar szemben, egy cél lesz minden magyar akarat előtt és jogos lesz minden remény.

Én nem akarom megszüntetni a sok jószándékú magyar megindulást, legalább is jóidég nem. Hadd érvényesüljön minden erő, kapjon fteret minden jogos becsvágy. Én ezt a forró kérést küldöm minden megmozdult magyar szív felé. Magyar anyák gyermekei, egy végzet, egyetlen örök szeretet testvérei: jöjjetek hozzám. Higyjétek el, higyjétek minden látásotokkal, egész akaratokkal, egész életetekkel: hogy a magyarság számára ma én mutatom az élet, a megújulás és a jövő egyetlen útját, hogy nálam van a megtartó hit s a megvalósító gondolat. Dolgozzatok itovább a magatok kereteiben, végezzétek a szer-

vezés, az agitálás, a toborzás, a részlet-feladatok, a fegyelmezés teendőit: de az irányító gondolatot s az építő programot tölem vegyétek. Hiszen én már nem vagyok én, nem is vagyok egyén: hanem egy letörhetetlen történelmi akarat, egy eltiport faj legyőzhetetlenül feltámadó életakarata.

Legyek én az egységetek, hogy egy tábor legyen minden jóindulatú magyar a megindulás nagy percében. És hogy a magyar jövő programja, mint a vérnek, az idegeknek, a test-lélek legmélyebb akaratainak ösztönös és tudatos katekizmusá egyenlő erővel mozdítson a magyar megújulás minden katonájában.

4.

I. Nem akarunk párt lenni: hanem: a pártok közös tartalma, egységes programja. Nem leszünk külön alakulat: az élni akaró magyarok egyetemessége leszünk. Nem csinálunk alapszabályokat: egységünk egyetlen szabálya mindnyájunknak egy célra törekvő akarata lesz. Nem választunk elnököt, titkárt s más efélét: mindenkinek méltósága az az odaadás lesz. mellyel részt vesz közös munkánkban.

II. Nem hisszük, hogy az új magyar honfoglalás nagy emberi programja a mai törvényhozás tormaival, képviselő és főrendiházzal megvalósítható. A magyar munka tömegeinek összefogása fogja megteremteni ezt a fejlődést s ez aztán megalkotja a maga politikai életformáit.

III. Ezt az összefogást akarjuk megvalósítani. Szabályos időközökben megismétlődő társadalmi találkozásainkon legyen ott minden magyar célú Összeállítás minden társadalmi osztály, minden életkor, minden felekezet képviselője. Ezek nem politikai összejövetelek, nem gyűlések, nem pártértekezletek. Jószándékú magyar emberek kedé-

lyes összejövetelei, hogy megismerjék egymást és elbeszélgessenek a magyarság, problémáiról.

IV. Az új magyar honfoglalás minden hívője legyen hittérítője is minden miliőben, minden alkalmas percben: az iskolában, a főiskolákon, a hivatalokban, a műhelyekben, falun és mindenekelőtt: a családban. És gondoskodnunk kell róla: hogy tudjunk egymásról, mindnyájunkról, mert mindenki nélkülözhetetlen a magyarság egyetemes történelmi egjiázában.

V. Mi nem a folytonos lelkesedéstől túlhabzó, a „fanatikus”, az „izzó” magyar típusát szeretjük. Hanem a józan, hideg elhatározású, derült látású, lebírhatalan akarátú magyart, akire észkényszer programmunk gondolatrendszerre. Ezért választottuk a magyarság küzdelmének egyetemes szimbólumául Ludas Mátyást: a derült világ-látású, eltiporhatalan életakarátú. könyörtelenül visszaütő, ravaszul győzedelmeskedő magyar paraszti típust.

VI. Óvakodjunk minden délibábos puccstól, minden tragikomikus zugforradalomtól, minden hebehurgya összeesküvésdítől. Mi, ha eljön az ideje: mindnyájan minden percben szívesen kockáztatjuk életünket a magyarság nagy céljaiért. De ezeket a célokat nem tesszük kockára semmiért sem.

VII. Egyéni hibákat megértéssel kezelünk, egyéni jelentőségű eltéréseket nem bántunk: de az egyetemes program alapelveiből, egységéből egy jottányit sem engedünk s a máthematikai gondolkodás könyörtelen, végzetszerű következettségével valósítjuk meg új magyar életrendszerré. Nincs élő egység dogma, fegyelem és hierarchia nélkül. A mi egységünk az új magyar ideológia dogmákká elfogadott tanaival és program jávai s szellemi hierarchia kivételt nem is-

merő, legbelső cselekvési törvénnyé szervesedéit acélfegyelmében fog megvalósulni.

*

Ó, higgye meg minden magyar anya csókjából fakadt lélek, higgye meg minden jövő felé forduló magyar akarat: nem hiúságból, nem hatalmi vágyból hívok magamhoz mindenkit, nem ezért kérem magamnak az egyetemes irányítást. Ha a hiúság és hatalomvágy vezette volna lép-teimet: régen másként rendeztem volna be az életemet. Különben is, gondolja meg mindenki: ötvenhétéves ember vagyok és behavazott fürtök alul nézem az emberek dolgait. Aki már látta az emberi szenvedés minden arcát, aki ismeri a múlás minden törvényét, aki már szembe néz a közeledő temetővel: annak futó árnyék az én s nehéz kötelesség a hatalom. De édesanyám minden szeretete, de Erdély minden csodálatos sűgása, de a magyar temetők minden hangja, de minden magyar gyermek sírása s az elmúlt évezredek ős igézete űz, taszít, parancsol, hogy életem, erőm, minden fájdalmam, gondolatom, egész életakaratom: föld, kenyér, napos levegő, meghódított élet, szabad fejlődés legyen az utánam következő magyarok életében. Én csak annyiban vagyok, amennyiben erő, irány, megtalált és győzelmes cél leszek dús kincsű, magános arculatú fiatal fajtám jövőjében. És ha volna mégis egy magamnak szabott kívánságom, az ennyiből állna: Hogy új, győzelmes, boldogabb magyar napok messzi elsuhanásaiban egy egyszerű kis bölcsődal mondja a ringatott magyar gyermekeknek: hogy egész életem egyetlen végtelen szeretet volt és érettük volt minden életem.

Városmajor, 1936. június 17.